

att Riksdagen ville besluta borttaga tullen på smör (Tulltaxan 138).

Stockholm den 25 januari 1913.

Axel Sterne.

Nr 129.

Av herr **Olsson** i Järnsida, *om skrivelse till Kungl. Maj:t angående ändringar i 13, 19 och 25 §§ i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt.*

I kungl. förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt den 28 oktober 1910 § 13 stadgas:

»Såsom tillgångar skola icke upptagas: möbler, husgeråd och andra inre lösören, som äro avsedda för skattskyldigs och hans familjs personliga bruk».

Med tanke på vilka stora förmögenheter som kunna vara nedlagda i inre lösören och då jag ur ingen synpunkt kan finna det försvarbart, att dessa skola undgå beskattning, då vidare en skärpning i denna riktning icke för de mindre bemedlade kan få någon avsevärd betydelse, så anser jag, att jämväl inre lösören för den skattskyldiges och hans familjs personliga bruk böra upptagas såsom tillgångar.

Samma förordning § 19 mom. 2 stadgar: »Skattskyldig, vilkens taxerade belopp icke överstiger 6,000 kronor, äger vidare erhålla nedsättning i det taxerade beloppet med 100 kronor för varje av honom på grund av försörjningsplikt underhållet barn, vars ålder vid början av det år, taxeringen sker, understiger 15 år. För barn, som självt åtnjuter inkomst, äger dock skattskyldig tillgodonjuta avdrag, allenast såvida och i den mån barnets inkomst understiger 100 kronor». Moment 4 sista punkten stadgar vidare: »Inkomst- och förmögenhetsskatt för det sålunda utförda beloppet utgår efter den procent, som enligt 18 § gäller för det taxerade beloppet i sin helhet.»

Denna senare bestämmelse föranleder enligt mitt förmenande en orättvist hård beskattning av de barnrika familjerna. Ett exempel torde belysa förhållandet. En person utan barn med 900 kronors årlig inkomst erlägger i skatt till staten 3 kronor 60 öre. En annan med sex minderåriga barn och 1,500 kronors inkomst får också på grund av barnavdragen skatta för 900 kronors inkomst, men skatten utgår här efter den procent, som gäller för hela det taxerade beloppet, 1,500 kronor, och kommer på detta sätt att uppgå till 9 kronor. Ehuru i verkligheten den sistnämnde har vida mindre skattekraft, får han således betala nära tre gånger så hög skatt. Det synes mig högeligen önskvärt att här sådan ändring vidtages, att skatt utgår utan förhöjning i skatteprocenten för det återstående inkomstbeloppet.

Förordningens § 25 mom. 2 lyder: »Skattskyldig taxeras för hemmavarande omyndigt barns förmögenhet, så framt icke barnet självt skall taxeras till inkomst och förmögenhetsskatt».

Denna bestämmelse bereder, så som den nu tolkas, tillfälle för föräldrar att, då de gåvovis uppdelat sina tillgångar på omyndiga barn, undandraga sig betydande belopp av den skatt, de rätteligen borde erlägga till stat och kommun. Ett par exempel torde även här klarlägga saken. En person, som har 600,000 kronors beskattningsbara tillgångar med därav beräknad inkomst uppgående till 27,000 kronor, bör i inkomst- och förmögenhetsskatt erlägga 1,455 kronor. Han fördelar emellertid hälften av sina beskattningsbara tillgångar lika emellan sina 6 omyndiga barn, som sålunda vardera få en inkomst på 2,250 kronor och en inkomst- och förmögenhetsskatt på 48 kronor. Själv får han återstående 13,500 kronors inkomst och en inkomst- och förmögenhetsskatt på 595 kronor. På detta sätt fördelad uppgår ej skatten till mer än sammanlagt 883 kronor och han har sålunda i skatt undandragit staten 572 kronor, vilket betyder, att han minskat sin skatt till staten med 39 procent. Samtidigt har han höjt sin kommunala rösträtt från 40 till 113 röster. En annan med 70,000 kronors beskattningsbart kapital giver därav sina sex barn vardera 10,000 kronor. Hela förmögenheten undgår på detta sätt kommunal beskattning och skatten till staten blir en ren obetydlighet.

Alla former av gåvor från föräldrar till omyndiga barn äro emellertid icke giltiga och då så icke är händelsen, är det väl uppenbart, att taxeringsmyndigheterna icke heller böra respektera desamma. Men dessa myndigheter lära sällan, om ens någonsin, vara i tillfälle pröva, huruvida ett omyndigt barn erhållit sin förmögenhet under laga former eller ej. Dessutom är ju, så snart omyndigt barns förmögenhet icke

uppgår till 6,000 kronor, målsman, där han icke påyrkar barnavdrag, icke pliktig uppgiva densamma. Det synes mig, att även där gåvor mellan föräldrar och omyndiga barn äro giltiga, omförmälta sätt att undgå beskattning icke kan stå i god överensstämmelse med vad åsyftats i vår gällande skattelagstiftning. Jag har mig emellertid bekant, att systemet både i dess lagliga och olagliga form på vissa orter i vårt land i stor utsträckning praktiseras av just den skattekraftigaste befolkningen. Och det lider ju intet tvivel, att det icke skall vinna ytterligare utbredning. Jag anser det under sådana förhållanden högeligen av behovet påkallat, att sådan ändring i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt vidtages, att, där omyndiga barn haft inkomst eller förmögenhet härrörande av vad de i gåva erhållit från föräldrar, inkomst- och förmögenhetssumman oberoende av dess storlek skall sammanslås med föräldrarnas inkomst och förmögenhet, samt skatt beräknas efter de sålunda sammanslagna summorna.

Med anledning av vad jag sålunda anfört får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta till Kungl. Maj:t hemställa, det täcktes Kungl. Maj:t för Riksdagen framlägga förslag till sådana ändringar i paragraferna 13, 19 och 25 av gällande förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt,

att vid taxering såsom tillgångar upptages »möbler, husgeråd och andra inre lösören, som äro avsedda för den skattskyldiges och hans familjs personliga bruk»;

att skatt för de fall, då barnavdrag äro tillåtna, utgår utan förhöjning i skatteprocenten för det återstående inkomstbeloppet;

att, där omyndiga barn haft inkomst eller förmögenhet härrörande från vad de i gåva erhållit av föräldrar, inkomst- och förmögenhetssumman oberoende av dess storlek skall sammanslås med föräldrarnas inkomst och förmögenhet, samt skatt beräknas efter de sålunda sammanslagna summorna.

Stockholm den 25 januari 1913.

C. A. Olsson.